

Det, der er det nye, er, at vi koncentrerer det omkring temaerne og koncentrerer det omkring landene. Det er der, det nye ligger. Tilgangen har været den samme lige fra starten.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg deler ministerens glæde over, at man med syv forskellige partier med en virkelig vidt forskellig tilgang til det her ender med at kunne blive enig om den samme vedtagelse.

Lige en lille kort bemærkning om fobi, som ministeren nævnte. Fobi er en lidelse, og man kan have ondt af folk, der har den. Det er jo ikke noget, man skal kriminalisere. Altså, hvis Enhedslisten lider af Israelfobi eller Dansk Folkeparti-fobi eller Mærskfobi, så er det synd for dem, men det er jo ikke noget, der gør dem til kriminelle. Så jeg er ikke enig med ministeren i, at vi skal til at gøre til det en kriminel foreteelse, at man eksempelvis lider af muslimfobi eller kristen fobi eller jødefobi. Det er bare synd for dem, der har det.

Jeg vil gerne lige spørge ganske kort med hensyn til de indvandrere, der skal deltage og medvirke i det her projekt: Hvordan sikrer vi nu, at de folk, som vi samarbejder med her, der har en forbindelse til Mellemøsten, og som bor i Danmark og måske oven i købet er danske statsborgere, ikke er identiske med de imamer, som i høj grad ødelagde det for Danmark her tidligere på året og i slutningen af sidste år?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, at der med hensyn til det sidste også har været en meget glædelig oplevelse i forbindelse med tegningekrisen. Det var jo, at de muslimske samfund, om jeg så må sige, i Danmark, de muslimske borgere i Danmark pludselig sprang ud i al den forskellighed, som kendetegner et politisk demokrati. Nogle er radikale, og nogle er konservative, og nogle er Venstremænd, og nogle er Enhedslistefolk. Derved har de netop taget del i den demokratiske proces, hvor man deler sig efter anskuelser, og derfor vil der også i denne ressourcebase være mange af dem, som nu har engageret sig, der også vil engagere sig i denne dialog og i disse initiativer. Så det er ikke sådan, at de seks imamer, som startede det, har haft held til at monopolisere gruppen af muslimer i Danmark. Tværtimod har de haft held til, at gruppen af muslimer i Danmark nu

har spredt sig ud i en vifte ligesom den øvrige danske befolkning.

Kl. 18.30

Om islamofobi vil jeg sige, at ligesom vi jo er kraftigt imod antisemitisme, er vi også imod, at man har noget imod folk, bare fordi de er muslimer. Og så vil jeg godt sige, at det også skal gå den anden vej. Man må heller ikke være imod kristne i den arabiske verden, bare fordi de er kristne. Vi har jo også glæde af, at kristne i den arabiske verden herefter kan få lov til at leve i fred og have deres tro i fred.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg glæder mig også over det initiativ, der blev taget her i Danmark med Foreningen af Demokratiske Muslimer. Jeg håber da også, at det lykkes, men jeg synes desværre, det virker, som om det er gået lidt i stå. Jeg har ikke hørt noget fra den side igennem nogle måneder eller i hvert fald nogle uger.

Men det centrale er netop, hvem det er, vi har dialog med både i Danmark og også i Mellemøsten, og det er det, jeg så inderligt vil bede ministeren om hele tiden at have i baghovedet: Hvem er det, vi fører en dialog med? Er det nogle, som på en eller anden måde vil kunne medvirke positivt til det, eller er det nogle, som vil blive systembevarende? Det synes jeg hele tiden man skal have i baghovedet, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, hvordan ministeren havde tænkt sig at man kunne sikre det. Jeg ved godt, det er lidt stort at besvare på bare 2 minutter, men altså en idé om det.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Man kan jo aldrig sikre, at der ikke er noget, der falder det forkerte sted, ligesom et sædekorn jo kan ramme en sten. Men det, vi skal gå efter, er jo reformkræfterne, forandringskræfterne, de folk, som vil lave det ene eller det andet, som vi sympatiserer med, altså kvindernes inddragelse i samfundsprocessen. De kvindegrupper, som jeg har talt med f.eks. i Yemen, og som ønsker, at kvinderne skal have en større mulighed for selv at bestemme deres tilværelse, kan man gå ind og støtte. De mediefolk, som ønsker kurser og lignende om journalistikkens muligheder, kan man gå ind og støtte. Men jeg kan da ikke garantere, at man ikke kommer til at støtte noget, som man ikke skulle have støttet. Sådan vil det jo altid være.